

[Aksel Larsen.]

skabsafbrydelse, det andet Forhøjelse af Statens materielle Hjælp til svangre Kvinder og Fastsættelse af Statshjælp til børnerige Familier, det tredje er Udvidelse af Fødeklinikkernes Antal, det fjerde Udvidelse af Asylernes Antal, det femte Udvidelse af Børnehavernes Antal, det sjette Ændringer i Bestemmelser om Børnehavernes Ledelse, det syvende Finansiering af ovennævnte Foranstaltninger og det ottende Straffebestemmelser og Bestemmelser om Straf for Forsømmelse af Alimentationsbetaling og lignende.

Man kan ikke se bort fra den positive Side af den russiske Lovgivning. Man maa være klar over, at allerede før denne Lov blev gennemført, kunde Forsorgen for Børnene i Sovjetunionen være et Forbillede for alle andre Lande i Verden, og nu er den yderligere blevet udbygget, yderligere blevet forbedret.

Jeg skal ikke — det tillader min Tid mig ikke — her komme ind paa en udførlig Dokumentation af dette, kun henholde mig til, at i det Materiale, Kommissionen har aftrykt, og om hvilket Justitsministeren netop har erklæret, at det er paalideligt, man kan stole paa det, dør findes der aftrykt en Artikel, som den russiske Videnskabsmand Professor Malinovski har skrevet i „Pravda“ for den 27. Maj 1935. I denne efter Justitsministerens udtrykkelige Udtalelse paalidelige og tilforladelige Artikel staar der, at Landet, det vil sige Sovjetunionen, har skabt alle Betingelser for et lykkeligt, værdifuldt Moderskab. Kampen mod Svangerskabsafbrydelserne er en Del af vort kolossale Arbejde for Opbygningen af et kulturelt, socialistisk Liv. Derfor er Lenins Udtalelser i 1913 heller ikke noget som helst Slag i Ansigtet paa den senere Lovgivning i Sovjetunionen. Lenin talte udtrykkeligt om Straffebestemmelserne i det daværende zaristiske Rusland og sagde: det er Hyklery, og man maa erkende, at det er saadanne Straffebestemmelser i et hvilket som helst kapitalistisk Land, fordi disse Straffebestemmelser udelukkende er beregnet paa Underklassen, ikke paa Overklassen, eftersom Overklassen for længst har skaffet sig et Privilegium til at lade være med at avle Børn eller lade være med at sætte dem i Verden. Det behøver man ikke at have Dokumentation for. Enhver ved, at To-Børnsystemet er knæsat paa allerhøjeste Sted her i Landet, uden at det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit derfor har taget Forargelse af det. Enhver ved, at de riges Børneantal er mini-

malt, og enhver ved, at Børneantallet i vore Præstegaarde f. Eks. gennemsnitligt er 1½. Jeg tror nok, at det er det bedste Udtryk for den officielle Moral i Samfundet.

Saa er der midlertid noget mere, som ikke saa direkte kan fastlægges i en Lovgivning, men ogsaa maa nævnes, naar man vil sammenligne med Sovjetunionen: hele den Aand, der hersker i Sovjetrusland, hvor Bornertheden ikke mere eksisterer, hvor man ser naturligt paa Forplantningsspørgsmaalet, ikke ser ned paa en Kvinde, fordi hun skal føde et Barn, selv om hun ikke har det offentlige Velsignelse dertil gennem Registrering af Ægteskabet, og alt dette, som i og for sig kan udtrykkes som en Anerkendelse af, at Kvinden er ligeberettiget med Manden, dette sidste er ogsaa fastlagt i Lovgivningen, og der er i den russiske Lovgivning truffet Foranstaltninger til at sikre Kvindens Ligeberettigelse, ikke bare den politiske, det er ikke blot noget paa Papiret, som her i Danmark, men er i allerhøjeste Grad en økonomisk Sikring saavel ved Giftermaal som under Svangerskab, og naar det gælder om at forsørge og opdrage Børn. Endelig maa det ogsaa være tilladt at sige, at Sovjetunionen er vel det eneste Land i Verden, hvor Befolkningen med Sikkerhed kan have Tro paa og Tillid til Fremtiden. Her har man ikke den lurende Usikkerhed, som alle Mennesker i et kapitalistisk Land føler og maa føle, fordi det i den kapitalistiske Verden uimodsigelig gaar værre og værre, de sociale Forhold er elendige, Arbejdsløsheden en Kendsgerning trods al Tale om Konjunkturer. Hele den kapitalistiske Verden synes kun at spekulere paa een Ting: hurtigst muligt at styrte sig ind i en folkeødelæggende fuldkommen Tilintetgørelseskrig.

Men alt dette, som er Kendsgerninger, har Ministeren ikke omtalt, da han i Radioen skulde gøre sagligt rede for Svangerskabskommissionens Betænkning og fandt Lejlighed til at tale haanligt om det russiske Eksperiment. Alt dette har man tiet stille med her, og alt dette har de forskellige Ordførere, fra det ærede Medlem Fru Nina Andersen til det ærede Medlem Hr. Pürschel, omhyggeligt fortiet, for det vilde slaa hele Grundlaget væk under den kunstlede Logik, hvormed man har forsøgt at forsvare det her stillede reaktionære Regeringsforslag. Man nægter at anerkende den saakaldte sociale Indikation, som fra visse Sider kaldes den økonomiske Indikation — jeg kan ikke have stort mod dette Navn —, men